

ROMANA *GOLD*

Juliette Hyland

Szivárvány ranch

Soraya Lane

Kisvárosi újrakezdés

Nina Singh

Ballépés Las Vegasban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© 2023, Juliette Hyland – Vinton Kiadó Kft., 2026

• A mű eredeti címe: *Redeeming Her Hot-Shot Vet* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

© 2012, Soraya Lane – Vinton Kiadó Kft., 2026

• A mű eredeti címe: *Patchwork Family in the Outback* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

© 2024, Nina Singh – Vinton Kiadó Kft., 2026

• A mű eredeti címe: *Their Accidental Marriage Deal* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Magyarra fordította: Windberg Donatella

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 40. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-151-8

A Romana Gold a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szűret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

Juliette Hyland

Szivárvány ranch

1. FEJEZET

– Állítólag ma érkezik az új állatorvos.

Sage Pool felhúzta a szemöldökét barátnője, Blaire megjegyzésére.

– Igen. – A kisvárosokban nincsenek titkok. Dr. Jacobs azonban még senkinek sem mondta el, ki veszi át a helyét. – Állítólag már nyitás előtt megjön.

– Kicsit több lelkesedést. Talán most tovább marad. – Blaire felhúzta a szemöldökét.

Ezek a tréfás beszélgetések mindennaposak voltak Sage és Blaire, a grafikus között, aki Sage-et segítette a kutyamenhelyen.

Normális esetben Sage most nevetett volna – de ez volt az utolsó esélye. Túl sok függött attól az ismeretlen állatorvostól, aki ma érkezni fog. Mert ha nem marad legalább egy évig, a rendelőt be kell zárni. De Blaire még nem tudta ezt, Sage is csak véletlenül olvasta el a vállalat központjából érkezett e-mailt, és még senkinek sem szólt róla.

A Spring River-i állatorvosi rendelő munkahelyeit le kellett építeni, valójában már dr. Jacobs felmondásakor. Az új állatorvos elhalasztotta ezt, de az esélyek rendkívül rosszak voltak.

Grafikusként Blaire bárhol dolgozhatott volna, de a legtöbb ember nem maradt sokáig a kaliforniai Spring Riverben. Az eldugott városkában volt egy orvos, egy élelmiszerbolt, egy buszmegálló és egy állatorvosi rendelő, ahol folyamatosan cserélődtek a főorvosok. Egyébként a város csak a túrázókat és télen a sielőket vonzotta.

Az utóbbi időben befektetők vásárolták fel a nyaralókat és lakóházakat, így a város lakói csak nagy nehezen tudtak megfizethető lakóhelyet találni.

– Sage?

– Hagyjuk. Jön egy új állatorvos, mindenki megint azt hiszi, hogy ő majd végleg marad, de el nem tudom képzelni.

– De talán ő lesz az.

– Talán. De valószínűleg ez csak elhalasztja a felmondásomat.

– És akkor kezdődik újra az egész.

Sage igyekezett vidáman hangzani:

– Hát, akkor tudjuk, hogy megy ez.

Csakhogyzúttal sokkal több forgott kockán.

Blaire kivett egy kiskutyát a dobozból, és simogatta selymes szőrét.

– Folyton az jár a fejemben, hogy a vállalat központja hamarosan bezárja a rendelőt.

Sage-nek hideg futott végig a hátán. Blaire tehát kitalálta. Az e-mail szigorúan bizalmas volt, de bárcsak beszélhetett volna valakivel erről! A rendelő már nem volt jövedelmező, mert kevés volt a kuncsaft, a főorvosok folyamatosan cserélődtek, és harminc mérföldre innen működött egy másik rendelő. Sage ott soha nem találna állatorvosi asszisztensi munkát, évek óta nem volt üresedés.

Ha Sage nem a rendelőben volt, akkor a menhelyén dolgozott. Valójában az volt a célja, hogy bővítse, de nem volt hozzá elég pénze.

A kutyák nem ítélkeznek. A kutyák soha nem vádolják azzal, hogy rossz döntéseket hozott. Nem: a kutyák feltétel nélküli szeretetet adnak, amíg jól bánnak velük.

Régebben Sage arról álmodozott, hogy elhagyja Spring Rivert, biológiát tanul, és megmenti az óceánokat. De nem sikerült. Gyerekkorában az apja elhagyta a családot, az anyja pedig összetört és depresszióba esett. Sage-nek erősnek kellett lennie, nem hagyhatta itt csak úgy. Mindent ő intézett, és megtanult nem reménykedni. Ha nincsenek elvárások, akkor nem is csalódik az ember.

– Gondolod, hogy az új állatorvos megengedi, hogy megvizsgáljuk a menhelyről érkező kutyákat? – kérdezte Blaire.

Dr. Jacobs pontosan tíz perc múlva érkezik az új orvossal. Nem volt ellene, hogy Sage megvizsgálja a menhely kutyáit a rendelőben, de ha kezelésre szorulnak, azért teljes árat kér, ellentétben dr. Andrewszal, aki mindig kedvezményt adott nekik.

Az állatorvosi számlák jelentették a legnagyobb költségtételt egy menhely számára, még egy ilyen kicsi számára is. De ez megváltozna, ha Sage egy nap végre meg tudná vásárolni a Szívárvány Ranchot.

Szerencsére ezek a kiskutyák mind egészségesek és élénkek voltak.

– Köszönöm, hogy pontosan érkezett. – Dr. Jacobs hangja hallatszott be hozzájuk. – Az elődje nem volt ilyen jó az időgazdálkodásban.

Nos, eljött a pillanat. Sage-nek valahogy meg kellett győznie ezt az orvost, hogy maradjon itt egy évnél tovább.

– Megjött. – Blaire visszatette a kiskutyákat a dobozba, és felállt. – Akkor én megyek.

Sage mindegyik kiskutyát megcsókolta a fején.

– Remekül vannak. Hívd fel Mykát, talán ő talál nekik gazdit. A legjobb, ha felteszel pár fotót a weboldalra.

Blaire felvette a dobozt, és elbúcsúzott.

Sage is legszívesebben elmenekült volna. Dr. Jacobs tehetséges orvos volt, de egyáltalán nem szívélyes ember.

– A szakértőnk már itt van. Látták a kocsját odakint. Ami fogalmam sincs, miért nem esett még szét.

Azt én se tudom.

Sage keresztbe fonta a karját, de aztán újra leengedte. Nem akart ellenségesen viselkedni az új orvossal.

Persze, a kisteherautó látott már jobb napokat is, de három hónapja minden megtakarítását fel kellett használnia, hogy új kocsit vegyen az anyjának. Különbösen anyja elvesztette volna az állását, és még mélyebb depresszióba süllyedt volna. Meg akarta adni neki a pénzt, de Sage-nek addig be kellett érnie a kisteherautóval.

– Tudom, hogy szebb rendelőkhöz van szokva. – Dr. Jacobs kinyitotta az ajtót, és bejött az új orvossal. – Sage, jó, hogy már itt van, magánál van a lista a...

De Sage nem hallott semmit. Láta, hogy dr. Jacobs továbbra is mozgatja a száját, de semmilyen hang nem jutott el a füléhez. Az új állatorvost bámulta. Olyan magas volt, hogy fel kellett emelnie a fejét.

Ez nem lehet igaz – Holt Cove?! Az arca, amelyet Sage még fiatalakorából ismert, most már formás és férfias volt. Valószínűleg nem ő az egyetlen nő, aki megdermedt, és tágra nyílt szemmel bámult rá.

Hogyan? Mi? Én...

A szavak cikáztak az agyában. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy Holt Cove valóban itt áll előtte. Hő áradt szét a testében, pontosan úgy, mint a legutóbbi találkozásukkor. Két nappal a középiskola befejezése előtt. Az utolsó színdarabjuk után. Csókolóztak.

És az a csók lélegzetelállító volt, érzéki és izgalmas. Holt megígérte, hogy később jelentkezik. Aztán soha többé nem hallott felőle. Az üzeneteire sem válaszolt.

Fájdalmas volt újra látni valakit, aki csak úgy megszakította vele a kapcsolatot. De valami egészen más is lángolt benne.

– Sage? – kérdezte dr. Jacobs élesen.

Vajon hiányoztam neki legalább egy picit?

– Sage!

A lány pislogott.

– Bocsánat, én... én... – Megköszöri a torkát, remélve, hogy ettől az agya is újra normálisan fog működni.

A legtöbb ember, aki elhagyta Spring Rivert, soha nem tért vissza. Akkor mit keres itt Holt? Sage tudta, hogy állatorvos, és ugyanannak a cégnek dolgozik, mint ő – de miért pont itt van, amikor bárhol lehetne? Elvégre a legnagyobb rendelőkben dolgozott, Bostonban, Dallasban, Los Angelesben és New Yorkban.

– Én...

Sage a listájára nézett, de még mindig nem talált szavakat. Legszívesebben elmenekült volna, hogy összeszedje magát, mielőtt elviselné ennek a férfinak a jelenlétét, akivel annyi órát töltött az iskolában, hogy színházi szövegeket tanuljanak. A kapcsolatuk az évek során egyre mélyült, de aztán Holt egyszer csak eltűnt. És ez a mai napig fáj neki.

Ráadásul rettenetesen féltékeny volt: Holt elhagyta a várost, és megvalósította az álmait, míg ő itt ragadt.

Kapd össze magad.

– Mrs. Lowed lányának gyereke született, kislány. – Megnézte a beteglistát. Hangja remegett, és kényszerítette magát, hogy lassabban beszéljen. – Ma biztos csak erről fog beszélni, amikor eljön vizsgálatra a macskájával.

– Sage mindig mindent tud – mondta dr. Jacobs. – Amit az emberek beszélnek, ami egy ilyen kisvárosban történik.

– Spring Riverben nőtem fel – mondta Holt. – Apámnak akkoriban hegy-mászóboltja volt. Szóval Aprilnek gyereke született?

A hangja még mindig melegséggel töltötte el Sage-et. Mély volt, megnyugtató. Csak ezért kapta meg akkoriban a mesebeli herceg szerepét az iskolai színdarabban.

Sage szinte elolvadt. Holt Cove valóban vonzó volt. Hajdani nyúlánk fiatal-sága nyersebb férfiasággá változott. Sage meglepődött a teste reakcióján, de valószínűleg csak a sokk miatt volt.

– Igen, de felvette a férje nevét, Brantley vagy Breams. Aztán elköltözött.

Dr. Jacobs átvette tőle a beteglistát.

– Szóval maga is itt nőtt fel? Jól ismerik egymást? – Ezt a kérdést Holtnak tette fel.

Vajon mit fog válaszolni?

– Nos, ahogy már mondta, egy ilyen kisvárosban mindenki ismer mindenkit.

Mit akar ezzel mondani? Sage ökölbe szorította a kezét, és elfordította a tekintetét.

– Én másképp fogalmaztam volna. Barátok voltunk! – kiáltotta. – De valószínűleg elfelejtette, miután annyi időt töltött a nagyvárosban, a legjobb rendelőkben...

Hirtelen elhallgatott. Nem érdekelheti, mit gondol Holt. De az, hogy akkoriban egyszerűen eldobta a kapcsolatukat, még mindig dühítette. És ő most még a főorvos előtt is bevallotta, hogy soha nem felejtette el.

A recepcióról ugatás hallatszott. *Hála istennek.*

– Most mennem kell. Megnézni az állatokat. Gondolom, egy kutya megevett egy zoknit. – Sage kiment, mielőtt még dr. Jacobs szólhatott volna, hogy ez valójában a recepciós, Lucy feladata. Egyszerűen szüksége volt rá, hogy egy kicsit egyedül legyen.

Tehát dr. Holt Cove hazatért. És valószínűleg legalább egy évig maradni fog. Végül is jól ismeri Spring Rivert, ami előny a rendelő számára, és a kliensek biztos örülni fognak, hogy nem kell bezárni.

Valójában mindez csodálatos kilátás volt – és Sage megvetette magát azért, hogy azt kívánta, bárcsak valaki más lenne az új főorvos.

– Ez a találkozás nem ment valami simán – mondta dr. Jacobs, miközben átfutotta a listát, és jegyzeteket készített.

Holt örült, hogy az orvos nem nézett rá. Arcát elöntötte a melegség, és nem először életében azt kívánta, bárcsak visszamehetne az időben, és mindent másképp csinálhatna.

– Mi volt a baj? – kérdezte dr. Jacobs.

Tényleg: mi is történt valójában? Szándékosan kétértelmű választ adott, hogy Sage úgy tehesse, mintha még soha nem találkozott volna. Nem is érdemelt jobbat. Elvégre akkoriban figyelmen kívül hagyta a lány összes üzenetét, és soha többé nem kereste.

– Én sem tudok túl jól bánni az emberekkel – mondta dr. Jacobs. – Szeretem az állatokat, az orvostudományt, de az emberi kapcsolatok... Amikor Sage-et bemutatták nekem, és az elődöm elmondta, hogy kutyamenhelyet üzemeltet, az volt az első kérdésem, hogy ez egyáltalán legális-e.

Menhely. Holtot ez nem lepte meg, Sage-nek mindig is nagy szíve volt.

Amikor a kapcsolatuk tönkrement, Holt megpróbálta meggyőzni magát, hogy csak gimnáziumi románc volt. Most is azon tűnődött, hogyan érezhet Sage még mindig valamit olyan valaki iránt, aki egyszerűen otthagya.

– Ő viszi egyedül a boltot. A rendelő öt éve nyílt meg, és maga már a hatodik állatorvos – közölte dr. Jacobs.

A hatodik öt év alatt! Szóval ennyire rossz a helyzet.

Amikor megkapta az ajánlatot, hogy térjen vissza Spring Riverbe, és legyen a maga főnöke ebben a kis rendelőben, Holt azonnal igent mondott. Így bizonyíthatta, hogy mások fontosabbak neki, mint saját maga – még ha ez nem is volt mindig így.

Talán ez a tökéletes alkalom, hogy helyrehozzon néhány dolgot a szülővárosában.

– Kiköpte a zoknit.

Holt megfordult. Sage a mosdóhoz ment.

– A kezelő újra tiszta, és a gazdi örül, hogy nem kell megoperálni a kutyáját.

– Mindjárt megnézem én is. – Dr. Jacobs elhagyta a szobát, és Holt arra gondolt, biztos el akar menekülni a kellemetlen találkozás elől.

– Sage.

A lány hátranézett, egy hajtincs az arcába hullott.

– Szüksége van még valamire? – Az alsó ajkát harapdálta.

Ez még mindig azt jelenti, hogy ideges? Holt kinyitotta a száját, és gondolkodott, mit mondhatna.

– Örülök, hogy nem kell operálni a kutyát0.

Sage a szemetesbe dobta a papírtörülőt, és ránézett. Szeme zavart tükrözött. Holt persze örült, hogy a kutyát nem kell műteni, elvégre állatorvos volt, és egy ilyen gyomorműtét elég veszélyes lehet.

De valójában mást akart mondani.

– Most egy beteggel kell foglalkoznom. – Sage az ajtóhoz suhant, de egy pillanatra megállt. – Üdvözlöm itthon, dr. Cove.

Aztán eltűnt, és Holtban fájdalmasan tudatosult, hogy nem a keresztnévén szólította. Kétkedett benne, hogy tiszteletből – és ha mégis, akkor sem az a tisztelet volt, amire vágyott tőle.

2. FEJEZET

Holt belépett a kezelőszobába az aznapi utolsó pácienséhez, ránézett Sage-re, majd figyelmét az üres macskakosárra irányította.

– Öő, hol van Starflake?

– Ahol mindig. – Sage az egyik polcra mutatott.

Holt megfordult, és meglátta a többszínű macska világoszöld szemét. Összefonta a karjait. A macskák csodálatos háziállatok, és a dorombolásuk bizonyítottan csökkenti a vérnyomást – de senki sem tud olyan elítélően nézni, mint egy macska.

– A lányaim nem voltak túl kedvesek hozzá. Mindig megpróbáltak babaruhákat adni rá. Most már tizenhét és tizenöt évesek, de Starflake elég bosszúálló. – Mr. Stevens megrázta a finomságokkal teli zacskót, de a macska nem mozdult. – Elég félénk. – Sage jegyzetei szerint a macska nemcsak félénk volt, hanem gonosz is: Mr. Stevenst szerette, Mrs. Stevenst éppen hogy megtűrte, de senki mászt nem kedvelt.

– Mi a baj? – kérdezte Holt.

– Be kell oltani.

– Eszik eleget?

– Igen. És egyébként semmilyen problémám nincs vele – mondta Mr. Stevens.

– Akkor nézzük meg kicsit közelebbről...

Hirtelen a macska Holt vállára ugrott, és karmait a köpenyébe vájta. Holt elfojtott egy nyögést, leemelte magáról, és a szeme sarkából látta, hogy Sage a kezét a szájára szorítja. De már nem tudta visszatartani a kuncogást.

Ez a hang egy kis reményt adott neki. Talán mégiscsak megtörhet köztük a jég?

A macska dorombolt, Holt pedig a füle tövét simogatta, míg Sage hozta a vakcinákat.

– Legyen óvatos, dr. Cove – mondta a lány.

– Miért? Au!

Úgy tűnt, a macska nem szereti, ha megérintik: megharapta Holt kezét.

– Starflake legfeljebb fél percig hagyja magát simogatni, aztán harap.

– Kösz az infót – mondta Holt, miközben óvatosan előkészítette a vakcinázáshoz szükséges eszközöket. Alig fejezte be, Mr. Stevens kinyitotta a macskakosár fedelét, mire Starflake rögtön elmenekült. – A fájdalom egy hét alatt elmúlik. Ha nem, akkor jelentkezzen.

– Nagyon köszönöm – mondta Mr. Stevens, megragadta a kosarat, és csendesen megnyugtatta a fújó Starflake-et. – Ó, mielőtt elfelejtem: gratulálok, Sage!

Gratulál? Van valami alkalom? Dr. Jacobs nem említette. Nem látott eljegyzési gyűrűt Sage kezén, de persze sok állatorvosi alkalmazott inkább otthon hagyja az ékszereit.

És születésnapja sincs, azt pontosan tudta. Október végén van, huszonegyedikén. Igen, akkoriban megszakította a kapcsolatot ezzel a várossal és a lánnyal, de minden évben imát küldött az ég felé, hogy Sage minden kívánsága teljesüljön.

Ránézett. A lány ugyanolyan zavartnak tűnt, ahogy ő érezte magát.

– Gratulál? Valaki pletykát terjeszt, Greg? – Nevetett, de Holt hallotta, hogy kényelmetlenül érzi magát. Kisvárosok és pletykák: ez a kettő kéz a kézben jár. Ha egyszer valami elterjedt, alig lehetett leállítani.

– Hát a Szivárvány ranchhoz gratulálok. – Mr. Stevens félrehajtotta a fejét. – Az *Eladó* táblára egy hatalmas matrica van ragasztva *Eladva* felirattal.

– Ó. – Sage többször kinyitotta és becsukta a száját, de nem mondott semmit. Holt gyorsan tisztázta a félreértést:

– Én vettem meg a ranchot. – Hangjában egy csipetnyi büszkeség csengett.

Az előző állatorvosok mind bútorozott lakásban éltek, a ranch megvásárlásával azt akarta mutatni, hogy komolyan gondolja a városban maradást. A Szivárvány ranch tökéletes lakóhelynek tűnt számára, még ha alaposan fel is kellett újítani.

– Maga vette meg a ranchot? – Mr. Stevens rá nézett, majd Sage-re, mint aki nem egészen érti. – Sajnálom, Sage. – Megnyugtatóan suttogott Starflake-nek. – Köszönöm, hogy gondoskodott róla. Tudom, hogy nem könnyű vele, de ő az én kislányom. – Aztán kiment.

Sage a polchoz ment, elővette a fertőtlenítőkendőket. Arca sápadt volt, és Holt látta, milyen erősen harap az alsó ajkába. Lehet, hogy mindjárt vérezni fog?

Hosszú nap volt, Starflake volt az utolsó páciens. Általában mindenki örül a munkanap végének, főleg pénteken, de Sage-en látszott, mennyire lehangolt.

– Miért mondta, hogy sajnálja? – kérdezte Holt.

– Mindegy. – A lány megrázta a fejét, és a szemetesbe dobta a fertőtlenítőkendőket.

Tehát egyáltalán nem mindegy neki.

– Nos... tudom, hogy sok idő telt el, de megegyezhetnénk abban, hogy nem hazudunk egymásnak?

Sage kuncogott, de nem hangzott olyan melegen, mint azelőtt, amikor a macska ráugrott Holtra.

– Persze. Szívesen. De ahhoz először is beszélnünk kellene egymással. Vagyis válaszolnunk az üzenetekre is, nem?

– Sage.

A lány felemelte a kezét.

– Nem kellett volna ezt mondanom. Régi história.

– Sage...

Mielőtt Holt bocsánatot kérhetett volna, a lány folytatta:

– Mr. Stevens azért sajnálja, mert az egész város végignézte, ahogy három évig spóroltam a Szivárvány ranchra, és már majdnem összejött a pénz, de aztán anyám kocsija... Mindegy. Remélem, tetszeni fog a ház, ahol felnőttem.

Holt teljesen el is felejtette, hogy a Szivárvány ranch annak idején Sage családjáé volt!

– De miért kellett évekig spórolnod?

Azonnal meggyűlölte magát ezért a kérdésért. A birtok le volt pusztulva, és az ára sem volt éppen alacsony, de még mindig átlag alatti.

– Egy állatorvosi asszisztens, aki a semmi közepén él, nem keresi ám magát betegre.

Holt jobban tudott volna mit kezdeni ezekkel a szavakkal, ha Sage kiabált volna vele, vagy sírt volna. Ehelyett teljesen érzelemmentesen beszélt. Legszívesebben ő maga kiabált volna helyette.

– Nem mindenki tudja megvalósítani az álmait. – Sage vállat vont. – Ezt nagyon sokszor fájdalmasan megtanultam. Vennék egy másik birtokot valahol a városon kívül, de... – Elfordította a tekintetét.

– Sage. – Holt nem tudta, mit mondjon.

– Kiviszem a szemetet, aztán hazamegyek. Vagy még szüksége van rám, dr. Cove?

Holt sokat dolgozott a doktori címéért, és nagyon büszke volt rá, de ebben a pillanatban semmi mást nem kívánt jobban, mint hogy a lány Holtnak szólítsa. Még akkor is, ha közben kiabálna vele, amiért ellopta az álmait.

– Reggel régi barátnőmnek kellett volna neveznem téged.

A lány viszonozta a pillantását, de nem mondott semmit.

– Annyi mindent kellett volna tennem. Felhívni téged, írni neked, vagy egyszerűen csak újra megjelenni. Tudom, hogy ezen már nem tudok változtatni.

– Nem kell magyarázkodnod.

– De igen. Nem akartalak kényszeríteni, hogy barátként tekints rám, mert nem érdemlem meg.

– Aha. – Sage a lábát nézte. – Még olyan fiatalok voltunk.

És jó barátok... úton afelé, hogy több legyen barátság nál.

– Eljössz holnap dr. Jacobs búcsúpartijára? – kérdezte Holt.

– Természetesen. – Sage felemelte a szemeteszsákot. – Most mennem kell. Holnap találkozunk.

Holt kapaszkodott a reménybe, mely fellángolt a szívében. Hosszú idő óta először érzett valami könnyedségfélét.

– Sage, annyira sajnálom. Most hallottam, hogy valaki megvette a Szivárvány ranchot. Az egész én hibám.

– Dehogy. – Sage igyekezett nyugodt hangon beszélni az anyjával. – Új autóra volt szükséged, és mindent visszafizetsz. Nem bántam meg.

A megtakarítása majdnem elég volt az önrészre a ranchhoz, de most már nem számít. Van elég ingatlan városon kívül. Bár drágábbak, de akkor majd több pénzt tesz félre.

És új lakást is kell keresnie, a bérbeadója nem akarta meghosszabbítani a szerződést. Így folyamatosan nőtt a teendőlistája.

– Most nem akarok erről beszélni. Nem itt.

Sage tovább mosolygott, és ismét azt kívánta, bárcsak dr. Jacobs rendelt volna zenét a búcsúztatójához. Ehelyett az emberek csevegtek, és a legtöbbször Holtról és a Szivárvány ranch megvásárlásáról.

– Nagyon sajnálom, Sage. – Anyja ajka megremegett.

Ha most sírni kezd, ő is sírni fog.

– Megleszek, anya. Megígérem.

– Mindig így van. – Anyja intett egy barátnőjének, és otthagyta.

Szerette az anyját, és ez kölcsönös volt, de néha egyszerűen kényelmetlen volt a viszonyuk.

– Milyen jól megy. – Dr. Jacobs mellé állt és vigyorgott.

Sage egy kissé másképp látta a dolgot. Már a szervezés alatt is azon tűnődött, miért akar búcsúbulit rendezni egy állatorvos, aki alig egy év után felmondott, és nem talált barátokat a városban. Senki sem tűnt lelkesnek a büfé miatt, a beszélgetések nem igazán akartak beindulni. Az egyetlen öröm a vendégek számára az volt, hogy Holt visszatért a városba.

Természetesen húsz percet késett, és mindenki a nagy, széles vállú, szőke hajú, ragyogó kék szemű férfit bámulta. Testre szabott öltönye tökéletesen állt neki.